

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **D. T.**, zastoupen Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem nám. 28. října 1898/9, Brno, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2016, č. j. 6 A 86/2013 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím České obchodní inspekce, Jihomoravský a Zlínský inspektorát, ze dne 23. 9. 2009, č. j. ČOI 7952/2009/3000/R/H, byla žalobci uložena pokuta ve výši 50 000 Kč za spáchání správních deliktů dle § 24 odst. 1 písm. a), odst. 7 písm. h) a j) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 634/1992 Sb.“). Těchto deliktů se měl žalobce dopustit tím, že nabízel k prodeji výrobky neoprávněně označené ochrannou známkou, neseznámil spotřebitele s cenou těchto výrobků a neoznačil provozovnu zákonnými údaji. Dále bylo rozhodnuto o propadnutí výrobků porušujících některá práva duševního vlastnictví a uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 3. 2013, č.j. ČOI 34485/13/O100/3000/09/13/Be/Št, bylo správní řízení v části týkající se neoznačení

provozovny zastaveno, výše uvedená pokuta snížena na 30 000 Kč a dále byly upraveny dílčí formulace ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu rozsudkem ze dne 30. 12. 2016, č. j. 6 A 86/2013 - 43 zamítl. Městský soud neshledal důvodné námitky vymezení a spornosti předmětu řízení. Podle městského soudu předmětné výrobky, tak jak byly vymezené v rozhodnutí, byly vyrobeny bez řádné licenční smlouvy, a že se tedy jednalo o padělky. K retroaktivitě použitých právních předpisů městský soud uvedl, že novelou zákona došlo pouze k přečíslování jednotlivých ustanovení, přičemž právní norma zůstala identická. Ohledně výše uložené pokuty se městský soud neztotožnil s námitkou žalobce a dodal, že uložená pokuta je v daném případě dosti individualizovaná a vychází z okolností daného případu. Městský soud dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil ani při výkonu kontroly, když postupoval dle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole. K zahájení kontroly samotné pak uvedl, že i v tomto případě pracovníci žalovaného postupovali dle zákona, neboť nemohli prokázat písemné pověření ke kontrole, když žalobce nevyčkal dokončení kontroly a odešel.

III.

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Podle stěžovatele byla nesprávně právně posouzena otázka, zda-li se v dané věci jednalo o padělky, neboť právní závěry jsou v tomto ohledu nedostačující. Nemělo být vycházeno z vyjádření vlastníků ochranných známek. K tomu stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009 - 113. Ve druhém bodě kasační stížnosti stěžovatel namítl nedostatek popisu skutku a s tím spojenou nesplněnou podmínku nezaměnitelnosti předmětu řízení. V dalším stížním bodě stěžovatel namítl, že nebylo přistoupeno k provádění důkazů ve správním řízení, když správní orgány vyšly výlučně z obsahu kontrolního protokolu. Z uvedených důvodů stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný neshledal kasační námitky důvodné. Skutečnost, že se jednalo o padělky, vyplývá vyjádření majitelů ochranných známek. K tvrzenému nedostatečnému vymezení skutku uvedl, že požadavky na časové, místní a věcné vymezení skutku byly splněny. K námitce neprovádění důkazů uvedl, že tato námitka je s ohledem na spisový materiál věcně nesprávná a procesně nepřijatelná, když nebyla uplatněna v žalobě.

V.

pokračování

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl nesprávné vyhodnocení námítky týkající se právního posouzení skutku. Dle stěžovatele byl učiněn chybný úsudek o tom, že se jednalo o padělek ve smyslu § 2 odst. 1 písm. r) bod 1 zákona č. 634/1992 Sb., neboť je rozhodující konkrétní vymezení vlastností daného výrobku.

[9] Dle § 2 odst. 1 písm. r) bod 1 zákona č. 634/1992 Sb. se výrobkem nebo zbožím porušujícím některá práva duševního vlastnictví rozumí padělek, jímž je výrobek nebo zboží, včetně jeho obalu, na němž je bez souhlasu majitele ochranné známky umístěno označení stejné nebo zaměnitelné s ochrannou známkou, porušující práva majitele ochranné známky podle zvláštního právního předpisu, dále veškeré věci nesoucí takové označení (značky, loga, etikety, nálepky, prospekty, návody k použití, doklady o záruce apod.), a to i tehdy, jsou-li uváděny samostatně, a samostatné obaly, na nichž je umístěno takové označení.

[10] Z citovaného ustanovení tedy vyplývá, že aby se jednalo o padělek, musí být splněny dvě podmínky. Zboží *musí nést označení shodné, či zaměnitelné s ochrannou známkou* a zároveň nesmí být k takovému označení poskytnut *souhlas vlastníka ochranné známky*.

[11] V daném případě je nesporné, že předmětné zboží bylo označeno ochrannými známkami (viz např. obě rozhodnutí správních orgánů), přičemž jak vyplývá z vyjádření jednotlivých vlastníků ochranných známek (založených ve správním spisu), souhlas ve smyslu výše uvedeného udělen nebyl. Za této situace nebylo nutné v rozhodnutí správního orgánu uvádět detailní, konkrétní prvky, které odlišují originál daného zboží od padělku.

[12] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani námitce stěžovatele, že nebylo možno vycházet z vyjádření vlastníků dotčených ochranných známek. Jak již bylo uvedeno, předpokladem pro konstatování, že se jedná o padělek, je zjištění, zda byl poskytnut *souhlas vlastníka ochranné známky*. Nutno dodat, že zákon č. 634/1992 Sb. v § 8a odst. 1 uvádí, že majitel práva duševního vlastnictví „*je povinen na vyzvání předložit dozorovému orgánu dokumentaci potřebnou k provedení posouzení výrobků nebo zboží, a to ve lhůtě do 15 pracovních dnů ode dne vyrozumění. Odpovídá za to, že předaná dokumentace je pravdivá, přesná, úplná a platná. Je povinen dozorovému orgánu neprodleně oznámit veškeré změny, které mohou mít vliv na správnost posuzování výrobků nebo zboží. Pokud dozorový orgán má pochybnosti o oprávněnosti nebo věcné správnosti předložené dokumentace, písemně vyrozumí majitele práva duševního vlastnictví o této skutečnosti. Majitel práva duševního vlastnictví podá ve lhůtě 15 dnů od doručení takového vyrozumění písemné stanovisko ke zjištěným vadám dokumentace.*“

[13] Je třeba také odmítnout argument stěžovatele, že majitelé ochranných známek poskytují vyjádření, které mají povahu znaleckých posudků. Odborná vyjádření mají

povahu toliko jednoho z podkladů, na jejichž základě správní orgán sám dospívá k právnímu posouzení dané věci. Povahou odborných vyjádření majitele ochranné známky se v minulosti již Nejvyšší správní soud zabýval, když v rozsudku ze dne 6. 2. 2014, č. j. 9 As 135/2013 - 35 mj. konstatoval, že: „[u]vedené je možno ještě doplnit tak, že celní úřad vyžádal odborná vyjádření na základě § 8a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele [...] Tyto listiny zaslané celnímu úřadu byly zařazeny do správního spisu. Je třeba odmítnout hypotézu stěžovatelky, že odborná vyjádření zaslaná zástupci majitelů ochranných známek celnímu úřadu byla znaleckými posudky. Nejednalo se o znalecké posudky ve smyslu § 56 s. ř. a správní orgány ani krajský soud k těmto listinám jako ke znaleckým posudkům nepřístupovaly. Odborná vyjádření byla listinnými důkazy; takto s nimi správní orgány i nakládaly [...] Ze správního spisu je zřejmé, že stěžovatelka měla plnou možnost se s odbornými vyjádřeními v průběhu celého správního řízení seznámit, podat připomínky a vznést případně důkazní návrhy; k tomu byla ostatně i vyzvána“. Nejvyšší správní soud v souvislosti s citovaným rozsudkem dodává, že i v případě stěžovatele byly odborné posudky součástí správního spisu, přičemž ten proti jejich obsahu nikterak nebrojil, ačkoliv tak učinit mohl, když se s těmito vyjádřeními mohl seznámit v rámci jím učiněného nahlédnutí do spisu dne 25. 8. 2009.

[14] Na daný případ není přílehavý ani stěžovatelem uváděný rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009 - 113, když v nyní posuzované věci nejsou v podkladech řízení týkajících se neoprávněného používání ochranné známky, žádné rozpory. K provedení znaleckých posudků tak nebylo nutné přistupovat, neboť jejich vypracování by bylo zjevně nadbytečné.

[15] Stěžovatel dále namítl nedostatek popisu skutku, když uvedl, že popis skutku musí být formulován jasně a nezaměnitelně. V této souvislosti také sdělil, že kromě výčtu kusů jednotlivých výrobků, měl být uveden i popis vlastností daného výrobku, případně souboru výrobků, z nichž by bylo možné daný právní závěr o neoprávněnosti použití ochranné známky vyvodit. K této námitce soud předně odkazuje na usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, v němž konstatoval, že: „[j]e nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným“. Popis skutku tak vždy musí obsahovat citované náležitosti, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V nyní posuzované věci byl stěžovatelem napadený skutek vymezen správním orgánem zcela dostatečně a v souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Vedle zcela přesného vymezení doby, místa a způsobu spáchání správního deliktu, obsahovalo vymezení skutku i údaje o celkovém množství výrobků, podrobnou specifikaci toho, o jaké výrobky se jednalo a v neposlední řadě taktéž výčet ochranných známek, kterými tyto výrobky byly neoprávněně označeny. Tato neoprávněnost pak byla ve vztahu k definici padělku taktéž vymezena.

[16] K námitce stěžovatele ohledně vadného procesního postupu spočívajícího v neprovedení důkazu kontrolním protokolem ve správním řízení zdejší soud předně uvádí, že stěžovatel takto explicitně vznesenou námitku neuplatnil v řízení před krajským soudem. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „ustanovení § 104 odst. 4

pokračování

s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřijatelné.“ Dále lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, podle něhož „ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. představuje zavedení koncentračního principu do řízení před Nejvyšším správním soudem. Užití tohoto principu lze považovat za zcela racionální, neboť zajišťuje, aby výhrady účastníků řízení proti (zde) pravomocnému správnímu rozhodnutí byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy, přičemž Nejvyšší správní soud přezkoumá již pouze zákonnost závěrů krajských soudů k jednotlivým skutkovým a právním otázkám, které jim byly v žalobách předestřeny (promítly-li se, pochopitelně, do námitek kasačních). Pokud by bylo v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem připuštěno uplatnění skutkových a právních novot, vedlo by to fakticky k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno.“ Obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011 - 89. Jelikož tedy stěžovatel uvedenou námitku explicitně neuplatnil v podané žalobě, ač tak učinit mohl, Nejvyšší správní soud se jí nemohl dále zabývat. Z procesní opatrnosti zdejší soud dodává, že nikoliv každé procesní pochybení způsobuje nezákonnost správního rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 22. 10. 2008, č. j. 6 As 51/2007 - 228, ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2011 - 101, ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 - 51 atp.). Je pravdou, že správní orgány rozhodnutí postavily primárně na předmětném kontrolním protokolu. Stěžovatel však s ním byl seznámen a bylo mu umožněno proti němu uplatnit námitky, což však neučinil. Dne 25. 8. 2009 pak stěžovatel do správního spisu nahlížel. Byl mu tedy znám obsah správního spisu, který sloužil jako podklad pro vydání předmětných rozhodnutí.

[17] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[18] Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[19] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. dubna 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu